

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

Ennen
kuin
salaisuus
paljastuu

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

Ennen kuin salaisuus paljastuu

Suomentanut Markus Juslin

BAZAR

Käännökseen on saatu apurahaa Suomen Kulttuurirahastolta.

Fjodor Dostojevskin lainauksen s. 13 suomentanut Ida Pekari, 1928.

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Markus Juslin
Copyright © 2017 by Toshikazu Kawaguchi.
Originally published in Japan as
KONO USO GA BARENAI UCHINI
by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan in 2017. Finnish translation
rights arranged with Sunmark Publishing, Inc., through Gudovitz &
Company Literary Agency, New York, USA

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-340-4

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Prologi

Erään kaupunginosan erään kahvilan eräästä tuolista kerrotaan erikoista legendaa.

Sanotaan, että ken siihen istuu, voi siinä istumisensa ajaksi matkustaa haluamaansa aikaan.

Mutta siihen liittyy rasittavia...
ihan kamalan rasittavia sääntöjä:

1. Menneisydessä voi tavata vain henkilöitä, jotka ovat joskus käyneet kyseisessä kahvilassa.
2. Nykyhetki ei muutu, vaikka menneisyyteen palattuaan kuinka ponnistelisi.
3. Mikäli tuolilla istutaan jo:
tuolille voi istua vasta, kun edellinen henkilö on noussut paikalta.
4. Menneisyyteen palattuaan tuolilta ei voi siirtyä.
5. Menneisydessä voi viipyä vain sen ajan, joka kuppiin kaadetulla kahvilla kestää jäähtyä.

Rasittavia sääntöjä on muitakin.

Silti kahvilaan saapuu tänäkin päivänä asiakkaita, jotka ovat kuulleet legendasta.

Kahvilan nimi on Funiculì Funiculà.

Jos sinulle lueteltaisiin moinen litania sääntöjä
haluaisitko silti palata menneisyyteen?

Tämä on kertomus neljästä sydäntä lämmittävästä ihmeestä,
jotka tuossa kummallisessa kahvilassa tapahtuivat.

1. Ystävykset – tarina miehestä, joka lähti tapaamaan kaksikymmentäkaksi vuotta aiemmin kuollutta sydänystäväänsä
2. Äiti ja poika – tarina pojasta, joka ei voinut mennä äitinsä hautajaisiin
3. Pariskunta – tarina tyttöystäväänsä tapaamaan tulleesta miehestä, jonka avioliittoaiheet kariutuivat
4. Aviopari – tarina vanhasta rikostutkijasta, joka ei voinut antaa vaimolleen lahjaa

Jos voisit palata uudelleen siihen päivään, ketä lähtisit tapaamaan?

Henkilögalleria

Nainen leningissä
Haamu, joka istuu paikalla, josta voi palata menneisyyteen. Hän käy kerran päivässä vessassa. Yleensä hän lukee hiljaa kirjaa, mutta jos häntä yrittää siirtää väkisin, hän langettaa yrittäneen ylle kirouksen.

Mita Kinuyo
Sai puoli vuotta sitten syöpädiagnoosin ja joutui sairaalaan. Hän salasi sairaalaan joutumisen pojaltaan Yukiolta, jottei tämä huolestuisi, mutta sitten hänen tilansa äkkiä huononi ja hän kuoli.

Äiti ja lapsi

Mita Yukio
Kinuyon poika. On kiotolaisen keramiikkataiteilijan pajalla opissa.

Kurata Katsuki
Sairauteen kuollut mies, joka kuoli lääkäreiltä kolme vuotta sitten, että hänellä olisi enää puoli vuotta elinaikaa.

Parisuhteessa

Mori Asami
Katsukin naisystävä ja kollega. Fumikon nuorempi kollega.

Opettaja ja oppilas

Palaa menneisyyteen

Tulee menneisyydestä

Esimies ja alainen

Esimies ja alainen

Tokita Kazu
Funiculì Funiculà -kahvilan tarjoilijatar. Hän valmistaa kahvin menneisyyteen palaamisen seremoniaan.

Palasi menneisyyteen

Kiyokawa Fumiko
Nainen, joka seitsemän vuotta sitten matkusti kahvilassa menneisyyteen tapaamaan entistä miesystäväänsä. Niin häikäisevän kaunis, että hän voisi hyvin olla televisiotähti.

Palaa menneisyyteen

Serkukset

Palaa menneisyyteen

Manda Kiyoshi

Kandan poliisiasemalla työskentelevä rikostutkija. Hän on hankkinut vaimolleen syntymäpäivälahjan, jota ei kuitenkaan ole voinut antaa.

Naimisissa

Manda Kimiko

Kiyoshin vaimo. Hän osui sivullisena paikalle rikoksen sattua ja menehtyi.

Tokita Nagare

Kazun serkku ja kahviloitsija. Lähes kaksimetrisen miehenköriläs.

Naimisissa

Tokita Kei

Nagaren vaimo ja Mikin äiti. Kuoli kuusi vuotta sitten sydänvian vuoksi synnytettyään Mikin.

Vanhemmat ja lapsi

Tokita Miki

Nagaren ja tämän edesmenneen vaimon Kein tytär. Alakoulussa ensimmäisellä luokalla.

Chiba Gootaroo

Arkiruokaa tarjoavaa ravintolaa pitävä mies. On kasvattanut kaksikymmentäkaksi vuotta sitten kuolleen Kamiya Shuuichin tyttären omana lapsenaan.

Sydänystävät

Kamiya Shuuichi

Oli yliopistoaikoina Gootaroon kanssa samalla vuosikurssilla. Menehtyi kaksikymmentäkaksi vuotta sitten jättäen jälkeensä tyttären.

Sisällys

Prologi 5

ENSIMMÄINEN TARINA

Ystävykset 13

TOINEN TARINA

Äiti ja poika 75

KOLMAS TARINA

Pariskunta 127

NELJÄS TARINA

Aviopari 165

Ystävykset

Chiba Gootaroo oli valehdellut tyttärelleen kaksikymmentäkaksi vuotta.

Ei mikään ole vaikeampaa kuin elää elämäänsä valehtelematta,
kirjoittaa Fjodor Dostojevski.

Valheita kerrotaan kuka mistäkin syystä. Joku valehtelee pönkittääkseen asemaansa, toinen huiputtaakseen muita. Valhe voi satuttaa, ja se voi myös pelastaa. Yleensä valehtelija kuitenkin katuu valhettaan.

Myös Gootaroo katui. Hän oli hortoillut puolisen tuntia sen kahvilan edessä, jossa väitettiin olevan mahdollista matkustaa menneisyyteen, ja mutissut: ”Enhän minä halunnut valehdella”, ja muuta sellaista miettiessään valhetta, jonka oli tullut sepittäneeksi.

Kahvila, jossa saattoi matkustaa menneisyyteen, oli muutaman minuutin kävelymatkan päässä Jinboochoon asemalta. Kapealla syräkujalla korkeiden toimistorakennusten katveessa seisoi pieni kyltti, jossa luki kahvilan nimi: Funiculì Funiculà.

Ilman kylttiä kukaan tuskin olisi kahvilaa huomannutkaan, sillä se oli kellarikerroksessa.

Gootaroo laskeutui portaat ja seisahtui ovelle, jossa oli syviä koristekaiverruksia, mutta sitten hän mutisi jotakin puoliääneen, pudisti kevyesti päätään, käännähti kannoillaan ja alkoi kiivetä portaita takaisin ylös, kunnes pysähtyi keskelle portaikkoa miettiään näköisenä. Yhä uudelleen hän kiipesi ja laskeutui, kiipesi ja laskeutui.

”Jospa menisitte sisään vatvomaan?”

Ääni sai Gootaroon hätkähtämään, ja hän käännähti ympäri ja näki pienikokoisen naisen. Naisella oli valkoinen kauluspaita, musta liivi ja vyötäröesiliina. Gootaroo tajusi oikopäätä, että hän oli kahvilan henkilökuntaa.

”Jaa, tuota...”

Gootaroon haeskellessa turhaan sanoja nainen pujahti Gootaroon ohi ja laskeutui ripeästi portaat alas.

Klank, klonk.

Kuului vain lehmänkellon kalahdus, kun nainen katosi kahvilaan.

Nainen oli kehottanut tulemaan sisään, muttei ollut painostanut mitenkään. Aivan kuin ohi olisi pyyhkäissyt raikas tuulenhenkäys. Yksin jääneestä Gootaroosta tuntui oudosti siltä kuin nainen olisi nähnyt suoraan hänen ajatuksiinsa.

Gootaroo oli rampannut portaita ylös alas epävarmana siitä, oliko paikka todella *kahvila, jossa on mahdollista palata menneisyyteen*. Hän oli kuullut kahvilasta tarinoita vanhalta

ystävältään, mutta entä jos ne olivatkin keksittyjä – silloinhan tarinat todesta ottanut Gootaroo olisi kahvilassa pelkkä nolo asiakas.

Vaikka menneisyyteen todella voisikin palata, hän oli kuullut, että siihen liittyi rasittavia sääntöjä. Niistä yksi oli:

Nykyhetki ei muutu, vaikka menneisyyteen palattuaan kuinka ponnistelisi.

”Onkohan ketään, joka haluaa siitä huolimatta palata menneisyyteen?” Gootaroo oli ihmetellyt, kun oli kuullut sääntön ensimmäistä kertaa.

Ja nyt hän seiso i kahvilan edessä ja halusi siitä huolimatta palata menneisyyteen.

Mutta äskeinen nainen ei ollut mitenkään voinut nähdä sekasortoa, joka Gootaroon mielessä vallitsi. Eikö naisen olisi siinä tapauksessa luullut sanovan jotain sellaista kuin: *oletteko tulossa kahvilaan?*

Mutta nainen oli sanonut: *jospa menisitte sisään vatvo-
maan?* Toisin sanoen:

*Menneisyyteen on kyllä mahdollista palata. Jospa harkitsisitte
sisällä, palaatteko vai ette?*

Vielä jäi auki kysymys siitä, miten nainen oli tajunnut hänen tulleen kahvilalle palatakseen menneisyyteen, mutta hän oli saanut ripauksen toivoa. Nuo naisen ohimennen lausumat sanat saivat Gootaroon tekemään päätöksensä.

Melkein huomaamattaan hän oli jo laskenut käden ovennupille ja kiskaissut kahvilan oven auki.

Klank, klonk.

Gootaroo astui kahvilaan, jossa tarinoiden mukaan pystyi palaamaan menneisyyteen.

Chiba Gootaroo oli viisikymmentäyksivuotias. Hän oli roteva mies, ehkä koska oli pelannut lukiossa ja yliopistossa rugbya, ja käytti vieläkin puvuntakeissa kokoa XXL. Hän asui kahdestaan tänä vuonna kaksikymmentäkolme täyttävän tyttärensä Harukan kanssa. Muita ei heidän perheeseensä kuulunutkaan, ja hän oli aina kertonut Harukalle: ”Äitisi kuoli sairauteen, kun sinä olit vielä pikkuinen.” Gootaroo piti Harukan avustamana Tokiossa Hachioojin kaupunginosassa pientä arki-ruokaa tarjoavaa ravintolaa nimeltä Ruokala Kamiya.

Suuren, hyvinkin kaksi metriä korkean puuoven jälkeen oli eteismäinen välitila, joka ei ollut vielä varsinaisesti kahvilaa. Suoraan edessä oli vessa, ja keskellä oikeanpuoleista seinää näkyi oviaukko kahvilaan.

Heti kun Gootaroo käveli kahvilaan, hänen ja tiskin ääressä istuvan naisen katseet kohtasivat. Nainen huhui saman tien takatiloihin: ”Kazu-chaaan! Asiakaaas!”

Naisen vieressä istui alakoululaispoika ja perimmäisessä pöydässä nainen valkoisessa lyhythihaisessa leningissä. Perällä istuva nainen oli vaaleahipiäinen ja huomiota herättämätön, ja hän luki hiljaa romaania.

”Tarjoilija kävi hankkimassa ruoka-aineksia ja tuli juuri takaisin, joten ole hyvä vain ja istu tuonne odottamaan”,

tiskin ääressä istuva nainen sanoi Gootaroolle tuttavallisesti, vaikka se oli heidän ensitapaamisensa. Hän oli kai kahvilan kanta-asiakkaita. Gootaroo ei vastustellut vaan nyökkäsi lyhyesti. ”Kiitos.” Nainen kuikuili hänen suuntaansa kuin sanoakseen, että oli valmis kertomaan kahvilasta mitä tahnassa, mikä häiritsi Gootaroota, mutta hän oli kuin ei olisi huomannutkaan naisen katseita. Hän istui pöytään, joka oli lähimpänä sisäänkäyntiä, ja katseli ympärilleen.

Valtavat seinäkellot ylsivät lattiasta kattoon. Katossa riisteili maalaamattomia puupalkkeja ja puinen kattotuuletin pyöri verkkaisesti. Paahdetun soijajauhon väriset savirapatut seinät olivat tummuneet kaiketi pitkän ajan kuluessa. Oltiin kellarikerroksessa, joten kahvilassa ei ollut ikkunoita, ja hämärää, seepiansävyistä tilaa valaisivat ainoastaan katosta riippuvat varjostinlamput.

”Tervetuloa.”

Nainen, joka oli äsken puhutellut Gootaroota portaikossa, ilmaantui takatiloista ja toi pöydälle Gootaroon eteen lasin vettä.

Naisen nimi oli Tokita Kazu. Puolipitkät hiukset oli kiinnitetty taakse, ja yllään hänellä oli valkoinen kauluspaita, siihen sopiva musta rusettisolmio, musta liivi ja vyötäröesiliina. Kazu työskenteli tarjoilijana tässä kahvila Funiculì Funiculässä.

Kazu oli sievä – hänellä oli vaalea iho ja mantelinmuotoiset silmät – muttei mieleenpainuva. Jos häntä katsoi kerran ja sulki heti silmänsä, oli vaikea palauttaa äkkiseltään mieleen, millaiset hänen kasvonpiirteensä olivatkaan. Hän ei kiinnittänyt huomiota. Tänä vuonna hän täyttäisi kaksikymmentäyhdeksän.

”Jaa, tuota, onhan tämä, siis...” Gootaroo takelteli tietämättä, mitä sanoa ja kuinka lähestyä asiaa, jotta pääsisi palaamaan menneisyyteen. Kazu katsoi häntä tyynen viileästi, käännähti kannoillaan ja kysyi selin Gootaroon: ”Mihin menneisyyden hetkeen haluaisitte palata?”

Keittiöstä kantautui vienoa vakuumikahvinkeitin pulputusta.

Kyllä tuo tarjoilija sittenkin näki lävitseni...

Kahvilaan leijuva hento kahvin tuoksu palautti sen päivän kirkkaasti Gootaroon mieleen.

Kamiya Shuuichi ja Gootaroo olivat tavanneet toisensa uudestaan seitsemän vuoden tauon jälkeen juuri tämän kahvilan edessä. He olivat olleet aikoinaan joukkueovereita yliopiston rugbykerhossa.

Heidän jälleennäkemisensä aikoihin Gootaroo eli pennittömänä kadulla: hän oli ollut takaajana tuttavalleen, jonka yritys oli tehnyt konkurssin, minkä vuoksi kaikki Gootaroon varallisuus oli viety ja hän oli menettänyt jopa kotinsa. Gootaroon vaatteet olivat ryvettyneet ja hän löyhyäsi. Mutta Shuuichi ei näyttänyt kertaakaan torjuvalta, vaikka näki hänet siinä tilassa, vaan vain iloitsi siitä, että sattuma oli tuonut heidät taas yhteen.

Shuuichi kutsui Gootaroon kanssaan kahvilaan, ja kuunneltuaan hänen tarinansa Shuuichi totesi: ”Sinun kannattaisi tulla töihin minun ravintolaani.”

Yliopiston jälkeen Shuuichi oli liittynyt osakalaiseen ammattilaisjoukkueeseen, joka oli ollut vaikuttanut hänen kyvyistään rugbypelaajana, mutta ei ollut ehtinyt kuluva vuottakaan, kun loukkaantuminen oli katkaissut hänen urheilijanuransa lyhyeen, ja hän oli hakeutunut töihin länsimaisen ruoan ketjuravintolaan.

Shuuichi oli kuitenkin niin elämänmyönteinen, että siihen sopi etumääre *super*-, ja hän oli nähnyt vastoinkäymiset uutena tilaisuutena: hän oli paiskinut töitä kahden tai kolmen edestä ja edennyt seitsemästä ravintolasta vastaavaksi aluepäälliköksi. Naimisiin mentyään hän oli kuitenkin ryhtynyt itsenäiseksi yrittäjäksi ja alkanut pitää vaimonsa kanssa pientä arkiruokapaikkaa. Tätä nykyä heidän ravintolansa ilmeisesti menestyi, ja Shuuichi sanoi tarvitsevänsä sinne lisää käsipareja.

”Minulle olisi iso apu, jos tulisit meille töihin!”

Gootaroo oli rahattomuuden uuvuttama ja menettänyt elämästään jopa toivon, joten kuullessaan Shuuichin kutsun hän nyökkäsi lyhyesti ja vuodatti kiittollisuuden kyyneleitä.

”Hyvä! Mennään sitten!” Shuuichi nousi jalkeille niin vauhdikkaasti, että tuoli kolisi, ja virnisti iloisesti. ”Esittelen sinulle tyttärenikin”, hän sanoi.

Gootaroo ei ollut ehtinyt vielä naimisiin, ja hän yllättyi vähän siitä, että Shuuichilla oli lapsi. ”Tyttären?” kysyi hän silmät pyöreinä.

”Jep, hän on vastasyntynyt ja *niin* suloinen!” Shuuichi taisi ilahtua Gootaroon reaktiosta. Hän nappasi vikkelaisti tilauserittelylapun ja harppoi kassalle. ”Lasku, kiitos!”

Kassalla seisojia varmaan kaksi metriä pitkä juro viirusilmäinen poika, joka näytti lukiolaiselta.

”Tekisi sitten 760 jeniä.”

”Tässä, ole hyvä.”

Gootaroo ja Shuuichi olivat entisiä rugbyn pelaajia ja rotevaa miehiä. Nähdessään vielä itseään isomman pojan he molemmat kai ajattelivat, että pojan ruumiinrakenne näytti siltä kuin tämä olisi syntynyt rugbyn pelaajaksi, ja he katsoivat toisiinsa myhäillen.

”Tässä vaihtorahat.”

Rahat saatuaan Shuuichi lähti kohti kahvilan uloskäyntiä.

Ennen kuin Gootaroo oli ajautunut kadulle kodittomaksi, hän oli perinyt isältään yrityksen, jonka vuotuinen liikevaihto oli ollut yli sata miljoonaa jeniä, ja elellyt varsin leveästi.

Gootaroo oli luonnostaan kunnollinen ja ahkera, mutta raha muuttaa ihmistä. Yhteen aikaan hän oli kylvänyt rahaa huolettomasti ympärilleen ja kuvitellut, että rahan voimin saattoi tehdä mitä tahansa. Mutta kun hän rupesi takaajaksi tutulleen, jonka yritys meni nurin, hänen niskaansa kaatui jättivelka, joka kaatoi myös hänen oman yrityksensä.

Kun Gootaroo menetti rahansa, hänen ympärillään parveilleet onnenonkijat katosivat kuin taikaiskusta. Eräskin ihminen, jota hän oli pitänyt ystävänä, tiuskaisi hänelle päin naamaa, ettei varattomalla miehellä ole mitään arvoa, ja häipyi.

Shuuichi kuitenkin tarvitsi Gootaroota, vaikka Gootaroo oli menettänyt kaiken.

Vain harva pystyy auttamaan pyyteettömästi jotakuta kärsivää. Kamiya Shuuichi pystyi. *Maksan tämän kiitollisuudenvelan vielä joskus takaisin*, Gootaroo oli päättänyt mielessään katsellessaan kahvilasta poistuvan Shuuichin selkää ja lähtenyt sitten Shuuichin perään.

Klank, klonk.

”Siitä on kaksikymmentäkaksi vuotta.”

Gootaroo tarttui vesilasiinsa, kostutti kuivaa kurkkuaan ja huokaisi kevyesti. Hän näytti nuorelta viisikymmentäyksivuotiaaksi, mutta hiuksissa alkoi erottua selvästi jo yksittäisiä harmaita.

”Sen jälkeen rehkin kaikin voimin Shuuichin ravintolas-
sa ja yritin oppia työt niin nopeasti kuin vain osasin. Mutta
kun oli kulunut vuosi, Shuuichi ja hänen vaimonsa joutuivat
liikenneonnettomuuteen...”

Siitä oli jo yli kaksikymmentä vuotta aikaa, mutta järkytys ei kaiketi ollut vieläkään hävinnyt, sillä Gootaroon ääni tukahtui ja silmät alkoivat punottaa. Samassa kuului: *slurururu!* kun poika tiskin ääressä ryysti pillillä appelsiini-
mehunsa loppuun viimeistä tippaa myöten.

”Ja sitten?” Kazu kysyi kuin ohimennen keskeyttämättä työskentelyään. Hän käyttäytyi aina samoin, oli kyse kuinka synkästä tarinasta tahansa. Niin Kazu asemoi itsensä, sellaista etäisyyttä hän piti.

”Minusta tuli heidän tyttärensä kasvatti-isä”, Gootaroo mutisi pää painuksissa kuin itsekseen ja nousi sitten hitaasti

seisomaan. ”Ole niin hyvä ja lähetä minut takaisin siihen päivään kaksikymmentäkaksi vuotta sitten!” Gootaroo pyysi, ja sitten tuo iso mies kumarsi syvään.

Vähän yli kymmenen vuotta sitten tarinat kahvila Funiculi Funiculästä olivat saaneet julkisuutta, ja se oli tullut tunnetuksi kahvilana, jossa voi palata menneisyyteen.

Väitettiin, että siellä pystyi ihan oikeasti matkustamaan menneisyyteen, vaikka useimmitenhan sellaiset legendat ovat sulaa hölynpölyä. Vieläkin kuuli kerrottavan tarinoita vaikkapa naisesta, joka oli lähtenyt tapaamaan entistä miesystäväänsä; isosisaresta, joka oli lähtenyt tapaamaan liikenneonnettomuudessa menehtynyttä pikkusiskoaan; sekä vaimosta, joka oli lähtenyt tapaamaan miestänsä aikaan ennen tämän muistojen katoamista.

Mutta menneisyyteen palaamiseen liittyi rasittavia, ihan kamalan rasittavia sääntöjä.

Ensimmäinen sääntö.

Menneisydessä voi tavata vain henkilöitä, jotka ovat joskus käyneet kyseisessä kahvilassa.

Jos tahtoi tavata jonkun, joka ei ollut ikinä käynyt siellä, menneisyyteen oli kyllä mahdollista palata mutta kyseisen henkilön tapaaminen ei onnistunut. Toisin sanoen vaikka kahvilaan olisi tullut väkeä kaikkialta Japanista palaamaan menneisyyteen, se olisi ollut lähes kaikille turha reissu.

Toinen sääntö.

Nykyhetkeä ei voi muuttaa, vaikka menneisyyteen palttuaan kuinka ponnistelisi.

Sen säännön kuultuaan suurin osa asiakkaista, jotka olivat tulleet paikalle kertomusten houkuttamina, lähti pettyneenä tiehensä. Yleensä he, jotka tulivat kahvilaan palatakseen menneisyyteen, nimittäin toivoivat voivansa tehdä menneisyydessä jotain toisin. Vain ani harva halusi palata ajassa enää saatuaan tietää, ettei nykyhetkeä voinut muuttaa.

Kolmas sääntö.

Menneisyyteen pystyy palaamaan vain tietyltä istumapaikalta, ja sillä paikalla istuu jo valmiiksi joku. Paikalle pääsee vain, kun siinä istuva henkilö lähtee käymään vessassa.

Sen verran tiedettiin, että paikalla istuva henkilö kävi aina kerran päivässä vessassa, mutta kukaan ei tiennyt, milloin se tarkkaan ottaen tapahtuisi.

Neljäs sääntö.

Menneisyyteen palattuaan tuoilta ei voi siirtyä.

Jos istumapaikaltaan erehtyi nousemaan, tuli kiskaistuksi väkisin takaisin nykyhetkeen. Siksi menneisyyteen matkannut ei voinut poistua kahvilasta.

Viides sääntö.

Menneisyydessä voi viipyä vain sen ajan, joka kuppiin kaadetulla kahvilla kestää jäähtyä. Eikä kahvia voi kaataa kuka tahansa. Tällä hetkellä kahvilan henkilökunnasta ainoa, joka pystyi kaatamaan kahvin menneisyyteen matkustamista varten, oli Tokita Kazu.

Rasittavista säännöistä huolimatta kahvilaan tuli asiakkaita, jotka olivat kuulleet kertomuksia kahvilasta ja tahtoivat palata menneisyyteen.

Gootaroo oli yksi heistä.

”Mitä te aiotte tehdä menneisyydessä?” kysyi nainen, joka oli kehottanut Gootaroota istumaan, kun hän oli tullut sisään.

Nainen oli nimeltään Kijima Kyooko. Hän oli yksi kahvilan kanta-asiakkaista, hiukan päälle nelikymmenvuotias kotirouva. Tänään hän oli sattumalta osunut kahvilaan Gootaroon kanssa yhtä aikaa ja näki nyt luultavasti ensimmäistä kertaa menneisyyteen haluavan asiakkaan, sillä hän katseli Gootaroota peittelemättömän uteliaasti.

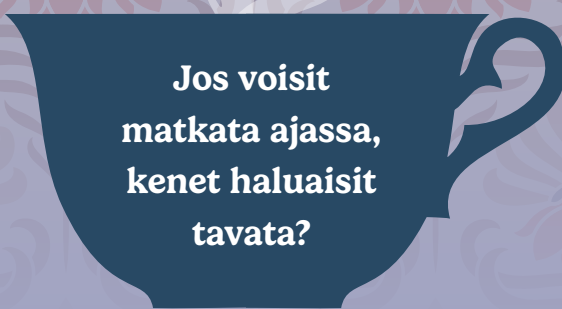
”Anteeksi, mutta minkä ikäinen te olette?”

”Viisikymmentäyksi”, vastasi Gootaroo, mutta hän oli kai ymmärtänyt väärin ja luullut Kyookon tarkoittavan: *mitä tuollainen aikuinen ihminen horisee menneisyyteen matkustamisesta*, sillä hän jäähmettyi tuijottamaan pöydälle ristimiään käsiä.

”Ai, anteeksi... Mietin vain, että hän varmaan yllättyy, vai mitä? Mikäs hänen nimensä olikaan... Shuuichi-san? Kun hän näkee sinut yhtäkkiä kaksikymmentäkaksi vuotta vanhempana tietämättä mitään tilanteesta...”

Gootaroo ei nostanut katsettaan, joten Kyooko yritti hätäisesti saada tiskin takana seisovalta Kazulta tukea: ”Eikö niin? Etkö sinäkin ole sitä mieltä?”

”Niinpä”, vastasi Kazu, vaikkei vaikuttanut siltä, että hän varsinaisesti oli Kyookon kanssa yhtä mieltä.

**Jos voisit
matkata ajassa,
kenet haluaisit
tavata?**

Syrjäisellä sivukujalla Tokiossa sijaitsee viehättävä kahvila Funiculì Funiculà, joka on tarjoillut tarkkaan valikoitua kahvilaatua asiakkailleen jo yli sadan vuoden ajan. Paikallisen legendan mukaan kahvila kuitenkin tarjoaa myös jotakin aivan muuta: mahdollisuuden matkustaa ajassa.

Kahvilaan saapuvilla asiakkailla on omat salaiset haaveensa siitä, kenet he haluaisivat tavata vielä yhden kerran. Tällä kertaa kahvikupin äärelle istahtaa muun muassa mies, joka toivoo näkevänsä 20 vuotta sitten kuolleen parhaan ystäväänsä sekä vanha etsivä, joka ei koskaan antanut vaimolleen yhtä tiettyä lahjaa...

Kulttimaineeseen ja BookTok-ilmiöksi noussutta Kahvia ja aikamatkailua -romaanisarjaa jatkava *Ennen kuin salaisuus paljastuu* on kaunis, persoonallinen ja tunteikas tarina ihmisistä, joiden on kohdattava menneisyytensä voidakseen jatkaa elämäänsä.

ISBN 978-952-403-340-4

84.2

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

